

M A R I E L U

STEĂUA
DE LA
MIEZUL NOPTII

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS
—2019—

Moritas a fost întemnițată în lumea de dincolo de către ceilalți zei.

Dar Amare, zeul iubirii, s-a milostivit de tânăra divinitate cu sufletul negru ca smoala. Așa că i-a adus daruri din lumea celor vii: raze de soare strânse-n coșuri, ploaie proaspătă-n clondire de sticlă. Amare se îndrăgostise, așa cum i se întâmpla adesea, de Moritas, iar în urma vizitelor lui s-au născut Formidite și Caldora.

Mordove Senia, O explorare a miturilor antice și moderne

Adelina Amouteru

In ultima lună, am tot avut același coșmar, noapte de noapte, fără greș. Se face că dorm în iatacul regal din palatul meu aflat în Estenzia, când mă trezește un scârțâit. Mă ridic în capul oaselor și privesc în jur. Ploaia biciuiește geamurile. Violetta doarme lângă mine, căci, speriată de tunete, s-a strecurat în iatacul meu, iar acum s-a ghemuit sub pături, lipită de mine. Aud din nou scârțâitul. Ușa camerei se deschide încet. Dincolo de ea se află ceva oribil, o beznă care pare făcută din gheare și din colți, ceva ce nu pot desluși însă niciodată cu adevărat. Ceva care știu însă că există, fără puțință de tăgadă. Mă-tăsurile pe care le port devin insuportabil de reci, de parcă aş fi cufundată până la gât în mare, iarna, și nu mă pot stăpâni, așa că tremur din toți rărunchii. O scutur pe Violetta, s-o trezesc, dar ea nu se urnește.

Atunci, sar din pat și mă grăbesc spre ușă, dar nu pot s-o închid. Orice s-ar afla de partea cealaltă este prea puternic. Mă întorc spre sora mea.

— Ajută-mă! îi strig, deja cuprinsă de disperare.

Dar ea nici nu se clintește măcar și îmi dau seama că nu doarme. Că e moartă!

Tresar și mă trezesc în același pat, din același iatac, cu Violetta dormind lângă mine.

A fost doar un coșmar, îmi spun.

Zac o vreme, tremurând ca varga. Apoi, aud scârțâitul și văd ușa deschizându-se din nou. Sar iarăși din pat și mă grăbesc să o închid. O strig din nou pe Violetta. Dar, încă o dată, îmi dau seama că sora mea a murit. Așa că adorm, apoi sar în capul oaselor și văd, din nou, cum se crapă ușa!

Mă voi trezi așa de mai bine de o sută de ori, rătăcită în nebunia aceluși coșmar, până când primele raze de soare se vor strecura pe fereastră și vor pârjoli scena înspăimântătoare. Dar chiar și ore bune după aceea, nu voi putea fi sigură că nu mă aflu încă în visul meu.

Și mă tem nespus de mult că, într-o noapte, nu mă voi mai trezi. Voi fi damnată să alerg spre ușa aceea, iar și iar, încercând să fug de un coșmar în care voi rătăci însă pe veci.

Cu un an în urmă, sora mea, Violetta, ar fi călărit alături de mine. Astăzi, sunt însoțită doar de Sergio și de inchizitorii mei. Care alcătuiesc aceeași armată de soldați nemilostivi înveșmântați în alb, pe care toată Kenetra o cunoaște atât de bine, doar că, firește, acum mă slujesc *pe mine*.

Când mă uit la ei, văd un fluviu de mantii albe, imaculate, care contrastează puternic cu cerul mohorât. Mă întorc în șa și privesc din nou casele în flăcări pe lângă care trecem.

Arăt cu totul altfel decât arătam când am luat tronul. Părul meu este din nou lung, argintiu ca o placă de metal, și nu mai

port nici mască, nici vreo iluzie ca să-mi ascund chipul cicatrizat. Părul meu este împletit la spate și strâns într-un coc împodobit cu nestemate. Mantia mea neagră și lungă se unduiește în spatelile mele și acoperă spatelile calului.

Fața îmi este expusă privirilor.

Vreau ca oamenii din Dumor să-și poată vedea noua regină.

În sfârșit, în timp ce străbatem piața abandonată din fața unui templu, îl găsesc pe cel pe care-l căutam, pe Magiano, care ne părăsise, pe mine și restul trupelor mele kenettrane, chiar după ce intraserăm în orașul Tarannen, fără îndoială, pentru a pleca în căutarea comorilor ascunse în casele abandonate de fugari. E un obicei pe care l-a căpătat imediat după ce am devenit regină, de când mi-am abătut pentru prima dată atenția asupra statelor și popoarelor din jurul Kenettrei.

Când ne apropiem, își îndeamnă calul prin piațeta goală și încetinește, mergând domol la trap, când ajunge lângă mine.

Sergio îi aruncă, agasat, o privire, dar nu-i spune nimic. Magiano îi face cu ochiul.

Haosul de cozi lungi și l-a legat în creștet, astăzi, iar veșmintele obișnuite și le-a înlocuit c-o-nvălmășeală de haine mai sălbatică decât orice menajerie, completând totul cu o mantie grea și o platoșă de aur decorată și presărată cu nenumărate nestemate.

Cineva lipsit de experiență ar putea presupune, la o primă privire, că *el* este conducătorul oștirii.

Pupilele îi sunt alungite, iar, sub soarele amiezii, pe chip i se citesc doar toropeala și lenea. Pe spate îi atârnă mai multe instrumente muzicale, ale căror curele îi brăzdează pieptul, iar în coburi îi zornăie pungi grele, pline cu galbeni.

— Arătați cu toții magnific în dimineața asta! le strigă, vesel, inchizitorilor mei.

Soldații se mulțumesc să își plece frunțile. Cu toții știu că orice dovadă de lipsă de respect arătată lui Magiano le-ar aduce, iute, moartea de mâna mea.

Ridic o sprânceană, să-i arăt că-s mirată.

— Ai pornit la vânatoare de comori? îl întreb.

Încuviințează, voios.

— Mi-a luat o dimineață-ntreagă să scotocesc un singur cartier al orașului, îmi răspunde, nonșalant.

Dus pe gânduri, își lasă degetele să îi plutească parcă deasupra corzilor unei lăute care îi atârnă la piept. Chiar și gestul acesta atât de mic pare să facă să răsunе un acord perfect.

— Ar trebui să rămânem aici câteva săptămâni, să pot aduna toate obiectele de valoare lăsate în urmă, continuă. Uită-te numai! Nu-i așa că n-ai mai văzut niciodată în Merroutas ceva atât de fin lucrat?

Își îndeamnă calul mai aproape de mine. Acum văd, învelite într-o cârpă prinsă la oblâncul șei lui, buchete de plante: trifoi galben, margarete albastre și o tulpină sfrijită de rădăcină-neagră. Recunosc imediat buruienile de leac și îmi înăbuș un zâmbet. Fără să spun o vorbă, îmi dezleg plosca din cobur și i-o întind lui Magiano, încercând să nu fiu văzută de ceilalți. Doar Sergio bagă de seamă, însă el își ferește privirea și trage o dușcă din propria ploscă. Fostul mercenar se plânge de sete de săptămâni întregi.

— Ai dormit prost noaptea trecută, murmură Magiano, în timp ce zdrobește plantele și mi le amestecă în apă.

De dimineață, am avut grijă să țin o iluzie peste cercănele adânci de sub ochii mei. Dar Magiano își dă întotdeauna seama când am coșmaruri.

— Voi dormi mai bine la noapte, după ce-o să beau asta, spun și arăt spre licoarea pe care mi-o pregătește.

— Am găsit rădăcină-neagră, mă informează, întinzându-mi plosca. Crește ca o buruiiană aici, în Dumor. Ar trebui să mai iei o dușcă și diseară, dacă vrei să... să le ții la distanță.

Vocile din mintea mea! Despre ele vorbește. Acum, le aud mereu. Șușoteala lor este ca un nor din zgomote în urechile mele, întotdeauna prezent, fără să tacă vreodată. Șușotesc când mă trezesc dimineața și când mă duc la culcare. Uneori, vorbesc fără noimă. Alteori, îmi spun povești violente. În clipa asta, își bat joc de mine.

Cât de amabil e! mă șicanează, când Magiano își îndepărtează puțin calul și ciupește iar corzile lăutei. *Știi că nouă nu ne place foarte mult de el, nu-i așa? Mereu încearcă să ne țină departe de tine. Dar tu nu vrei ca noi să plecăm, Adelina, nu? Suntem parte din tine, rodul minții tale. Și de ce-ar iubi-o pe una ca tine un băiat atât de amabil, ă? Nu vezi? Încearcă să te schimbe! Exact ca sora ta, Violetta. Îți mai aduci măcar aminte de ea?*

Scrâșnesc și iau o înghițitură din băutura întăritoare. Ierburile sunt amare, însă accept, recunoscătoare, gustul. Astăzi ar trebui să joc rolul reginei invadatoare. Așa că nu pot îngădui ca iluziile să îmi scape de sub control în fața noilor mei supuși. Simt pe dată că ierburile de leac își fac efectul: vocile se aud înfundat de-acum, de parcă le-ar fi tras cineva înapoi, iar restul lumii își recapătă contururile clare.

Magiano atinge o altă coardă, apoi continuă:

— M-am tot gândit, *mi Adelinetta**, spune, în felul lui obișnuit, nepăsător. Cred că am prea multe lăute și fleacuri, ca să nu mai pomenesc de monedele acestea micuțe, cu safire.

Se oprește să se răsucească în șa și să scoțoească într-un cobur, de unde scoate câteva monede mititele care au incrustate

---

* „Adelinetta mea” (it. în original) (n. red.).

în centru câte o nestemată albastră: fiecare valorează cât zece talanți de aur kenettrani.

Râd și, în spatele nostru, văd câțiva inchișitori care par surprinși să mă audă hohotind. Numai și numai Magiano e în stare să mă umple de voioșie cu atâta ușurință.

— Ce înseamnă asta? Marele prinț al hoților e, dintr-odată, copleșit fiindcă are *prea multe* bogății?

El ridică din umeri.

— Ce să fac eu cu cincizeci de lăute și zece mii de monede cu safire, mă rog? mă întrebă. Dacă mai adaug fie și numai câțiva galbeni, o să cad de pe cal și mai multe nu, de-ncărcat ce vot fi! Apoi, vocea lui devine aproape o șoaptă: Mă gândeam că le-ai putea dăruii noilor tăi cetățeni toate aceste comori. Nici măcar nu trebuie să le dai prea mult. Câteva monede cu safir de fiecare, câțiva pumni de aur din cuferele tale... Care deja dau pe dinafară, mai ales după ce ai cucerit Merroutasul...

Buna mea dispoziție piere pe dată, iar vocile încep să se vânzolească din nou în mintea mea: *Asta-i bună! Îți cere să te târguiești pentru loialitatea noilor tăi cetățeni! Vasăzică, e de părere că până și dragostea poate fi cumpărată, așa cum știai deja, nu? În fond, și tu i-ai cumpărat iubirea lui Magiano! Bani reprezentă singurul motiv pentru care e aici, cu tine, nu-i așa?*

Mai iau o gură din licoarea din ploscă, iar tonul vocilor scade, din nou.

— Vrei să le arăt bunăvoință și bunătate acestor dumorienii, abia îngăim.

— Da, cred că astfel s-ar reduce numărul atacurilor împotriva ta. Magiano se oprește din cântat și murmură: Îți amintești că în Merroutas un asasin a încercat să te omoare. Apoi, când armatele tale au ajuns în Domacca, am prins de

veste că-ncepuse să se formeze un grup de rebeli – *saccoriști*, parcă așa-și spuneau, nu?

— Ei, n-au fost în stare s-ajungă nici măcar la un kilometru de mine! mă burzuluiesc.

— Da, totuși au fost în stare să-țiucidă vreo câțiva inchi-zitori în miez de noapte, să-ți incendieze corturile și să-ți fure armele! mă contrazice. Iar tu n-ai izbutit nicicum să le dai de urmă. De incidentul din Tamoura de Miazănoapte ai uitat? Pe-trecut imediat după ce, chipurile, cuceriseși și pacificaseși tărâmul acela?

— La ce incident te referi, mai exact? îl întreb, pe un ton glacial. La acela când un intrus m-a așteptat în cortul meu, să mă omoare? Sau la explozia de la bordul navei mele? Ori la descoperirea leșului acelui băiat care purta însemnele febrei sângelui și care fusese lăsat, ostentativ, chiar lângă tabăra noastră?

— Și la acelea, răspunde Magiano, fluturându-și mâna. Dar, în primul rând, mă gândeam la faptul c-ai ignorat scrisorile primite de la ocârmuitorii tamourani, cei care alcătuiesc așa-numita *Triadă de Aur*. Ți-au oferit un armistițiu, *mi Adelinetta!* Fâșia de miazănoapte a regatului lor, în schimbul eliberării prizonierilor și al recuperării terenurilor agricole de lângă singurul râu important al țării. Ți-au făcut o ofertă nespus de generoasă. Iar tu, în schimb, le-ai trimis înapoi ambasadorul, să le ducă blazonul tău scăldat în sângele soldaților lor căzuți. Se uită țintă la mine: Parcă-parcă îmi amintesc că-ți sugerasem ceva mai subtil.

Clatin din cap. Ne-am mai certat deja în legătură cu povestea asta, când am ajuns în Tamoura, și nu sunt dispusă să iau parte la o nouă discuție în contradictoriu.

— Nu sunt aici să-mi fac prieteni, îi amintesc. Armata noastră le-a cucerit deja tamouranilor pământurile de la miazănoapte, fără să țină cont de ofertele lor. Și voi cuceri și restul Tamourei, așa să știi.

— Da, însă invazia te-a costat pierderea unei treimi din oștirea ta. Ce se va întâmpla când vei încerca să pui stăpânire pe ce-a mai rămas din Tamoura? Sau când beldienii se vor revolta din nou? Iar regina Maeve știi bine că e cu ochii pe tine, sunt convins de asta. Trage adânc aer în piept și continuă: Adelina, acum ești ocârmuitoarea Tărâmurilor Mării. Ai alipit regatului tău kenettran Domacca și Tamoura de Miazănoapte, din Tărâmurile Soarelui. La un moment dat, scopul tău n-ar mai trebui să fie să cucerești noi teritorii, ci să păstrezi ordinea în cele pe care le ai *deja*. Și nu vei izbuti să faci asta dacă le vei ordona inchizitorilor tăi să îi târască afară din casele lor și să îi ardă cu fierul roșu pe toți supușii tăi care nu au însemnele febrei sângelui.

— Crezi că sunt plină de cruzime, remarc.

— Nu. Magiano șovăie îndelung, apoi adaugă: Poate doar puțin.

— Nu îi ard fiindcă sunt *crudă*, îi dau de știre, calmă. Fac asta doar ca să le reamintesc ce ne-au făcut ei *nouă*, celor însemnați de febra sângelui, celor pe care-i numeau *malfetto*. Pari să uiți atât de repede!

— Nu voi uita nicicând! îmi răspunde Magiano.

De data asta, tonul îi e, parcă, mai tăios. Mâna lui plutește într-o parte, unde rana din copilărie continuă să îl chinuie.

— Dar să-i arzi cu fierul roșu pe cei fără însemne nu îi va face deloc să-ți fie mai loiali.

— Însă îi va determina să se teamă de mine.

— Teama dă cele mai bune rezultate doar dacă e amestecată și c-un dram de iubire, spune Magiano. Arată-le că poți fi înfricoșătoare și totuși generoasă. Cordelele de aur pe care și le-a împletit în păr scot un clinchet când adaugă: Îngăduie-le oamenilor să te iubească un pic, *mi Adelinetta!*

Prima mea reacție este să mă las cuprinsă de amărăciune.

Hoțu' ăsta nenorocit mereu aduce vorba de *iubire!*

Trebuie să-mi păstrez cumpătul ca să-mi pot ține armata sub control, iar gândul de a le dărui aur oamenilor care i-au ars cândva pe rug pe cei însemnați de febra sângelui mă dezgustă.

Dar trebuie să recunosc: tot ce spune Magiano are sens.

De cealaltă parte, Sergio al meu, Aduce-Ploaie, călărește fără să scoată vreun cuvânt. E palid și pare să nu-și fi revenit încă după răceala cu care se alesese în urmă cu vreo câteva săptămâni. Dar se străduiește din răspuțeri să nu arate nimănui asta, iar eu, una, înțeleg că nu se simte bine doar din tăcerea lui și din felul în care-și strânge mantia în jurul umerilor, chiar dacă vremea este nespus de blândă.

Îi întorc spatele lui Magiano, fără să spun nimic. Se uită în față, însă buzele parcă-parcă au prins să i se arcuiască într-un zâmbet. Își dă seama că mă gândesc la propunerea lui.

Cum de-mi poate citi gândurile atât de limpede? Asta mă enervează și mai tare. Îi sunt recunoscătoare că, măcar, s-a abținut și n-a pomenit-o pe Violetta, că n-a confirmat cu glas tare că, în parte, îmi trimit inchizitorii să îi scoată pe străzi pe toți cei fără însemne fiindcă o caut *pe ea*.

De ce vrei încă să o găsești? prind șoptele din mintea mea să mă tachineze. *De ce? De ce? De ce?*

E o întrebare pe care mi-o adresează iar și iar.

Răspunsul meu este mereu același.

Fiindcă eu și numai eu am dreptul să hotărâsc când are voie să plece! Nu ea!

Dar, indiferent de câte ori le răspund vocilor din mintea mea, ele continuă să întrebe. Fiindcă, de fapt, nu îmi dau crezare.

Am ajuns deja în centrul orașului Tarannen și, cu toate că pare pustiu, Sergio rămâne nespus de atent, cu ochii pironiți asupra clădirilor din jurul pieței mari. În ultima vreme, trupele mi-au fost atacate de câteva ori de răzvrătiții care au ajuns să fie cunoscuți drept *saccoriști* – un termen derivat din cuvântul domaccan care înseamnă *anarhie*. Asta îl face pe Sergio să caute în permanență rebeli pe care-i crede ascunși peste tot.

O arcadă înaltă dă spre piața centrală. În piatra ei a fost sculptată o complicată înlanțuire de luni în diferitele lor faze, în pătrar sau pline, sau noi. Trec pe sub ea împreună cu Sergio și cu Magiano, apoi mă opresc în fața unei adevărate mări de prizonieri dumorieneni. Calul meu lovește pământul cu copitele, cuprins de nerăbdare. Îmi îndrept spatele și îmi ridic bărbia, refuzând să îmi arăt istovirea.

Niciunul dintre acești dumorieneni nu are însemnele de *mal-fetto*, firește. Cei înlanțuiți nu poartă niciun însemn, fiind de teapa celor care aruncau cu mâncare rancedă în mine și scandau îndemnuri la uciderea „pocitaniilor”. Ridic o mână spre Sergio și Magiano, care-și conduc armăsarii departe de mine și se postează la câte un capăt al pieței, cu fața spre oameni.

Inchizitorii se răspândesc și ei. Prizonierii noștri se dau înapoi când ne văd, rămânând cu ochii pironiți asupra mea, șovăitori. E atât de liniște, încât, dacă mi-aș închide singurul meu ochi, aș putea pretinde că sunt singură-singură în piață. Simt totuși norul de teroare care-i cuprinde, valorile de neîncredere și de